

[Minister Hans Sølvhøj.]

at vi ikke er nået så forfærdelig langt. Vi har kun langsomt bevæget os opad mod målet, som endnu er relativt fjernt. Det er således de sidste 6 års beskedne indsats, der nu bevirker, at den i dag fremlagte plan vel nok kan se lidt voldsom ud, men lad os huske på, at selv denne plan ikke bringer os op på den ene procent i 1970; men først 2 år senere.

Her er altså lagt en plan frem. Den lægges naturligvis frem med forbehold. Jeg har nævnt de fleste af disse forbehold, bl. a. den forventede stigning i produktiviteten. Det er vel også rigtigt at sige, at der jo kan tænkes force majeure-situationer eller andre uventede situationer, som gør det nødvendigt at se på disse tal én gang til. Men ingen skal være i tvivl om, at det er regeringens hensigt, at der må en kursændring til på dette område, ikke med hensyn til principperne for hjælpen, men med hensyn til hjælpens dimensioner.

Folketingsdebatten den 17. januar i år viste, at der er omtrent enighed i folketinget om, at den ene procent ikke vil nås i 1970-71. Ved en kraftanstrengelse i de næste år, ved en tredobling af den statslige indsats på 5 år, skulle vi kunne passere den ene procent i 1972-73, og hvad der er vigtigere, vi vil kunne komme ind i en stigningstakt, der forhåbentlig kan fortsætte, så vi kan godtgøre over for den øvrige verden, at vor offervilje i denne sag ikke er så ringe, som man hidtil har troet.

Formanden: Fra følgende medlemmer har jeg modtaget skriftlig anmodning om, at minister Hans Sølvhøjs redegørelse om regeringens plan for den fremtidige danske u-landsbistand sættes til forhandling i tinget:

Henry Christensen, Diderichsen, Poul Hansen, Poul Hartling, Per Hækkerup, Frode Jakobsen, Jørgen Jensen, Aksel Larsen, Arne Larsen, Lembourn, Lindberg, Per Møller, Helge Nielsen, Ninn-Hansen, Else-Merete Ross, Børge Schmidt, Skytte, Søgaard, Poul Sørensen, Thestrup, Knud Thomsen og Vivike.

Det er min hensigt at sætte ministerens redegørelse til forhandling i tingets møde tirsdag den 30. maj.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om snekastning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 136) findes i tidenden sp. 3668, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1389).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Gorrson: Udvalget har holdt 2 møder og herunder haft samråd med ministeren for offentlige arbejder, som endvidere skriftligt har besvaret en række spørgsmål. De samvirkende danske Landboforeninger har skriftligt rettet henvendelse til udvalget og navnlig påpeget, at landbrugets faste stab af mandlige medhjælpere nu er nede på 38.000 mod ca. 185.000 i 1937, da forslaget til den nugældende snekastningslov blev fremsat her i folketinget.

Ud fra bl. a. disse særdeles talende tal om landbrugets dalende arbejdskraft har der i udvalget været enighed om, at adgangen til at anvende naturalarbejde til snekastning er forældet og snarest bør afskaffes. Jeg takker den højtærede minister for offentlige arbejder for det givne tilsagn om, at arbejdet i vejlovsudvalget nu fremskyndes mest muligt, så der i næste folketingsår kan fremsættes forslag om en fuldstændig afskaffelse af denne forældede form for snerydning.

Udgifterne vedrørende vintervedligeholdelsen af vore veje indtager på grund af snefaldets vidt forskellige omfang i mange af landets kommuner en særstilling på de kommunale budgetter, idet man aldrig med sikkerhed kan skønne over denne udgiftsposts faktiske størrelse. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede minister for offentlige arbejder, om det ikke må anses for rimeligt under en kommende revision af snekastningsloven at tage særligt hensyn til netop disse vejudgifter i bestemmelserne vedrørende refusion fra motorafgifterne.

Med disse bemærkninger skal jeg i overensstemmelse med hele udvalget på mit partis vegne indstille lovforslaget til vedtagelse uændret.